

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Forespørgsel til Statsministeren af R. Andersen m. fl. angaaende, hvilke Foranstaltninger Regeringen agter at foretage til Fjernelse af de Hindringer, som Arbejdsstridigheder lægger i Vejen for Landets Import og Eksport.

(Forespørgselen findes i Tidenden Sp. 7520).

Ordføreren for Forespørgerne (J. C. Christensen): Nærværende Forespørgsel stilles af Venstres Bestyrelse, og man har overdraget mig at indlede Forhandlingen. Det skal jeg gøre ganske kort, idet jeg henviser til den Tilstand, som raader med Hensyn til Arbejdet ved vor store Havn her i Byen, en Tilstand, som vi jo alle er bekendte med.

De mange Vanskeligheder, som Krigen har medført, baade medens den varede, og efter at den er sluttet, har jo haft Følger, ikke mindst for de økonomiske Forhold her i Landet. Det gaar for et Samfund, som det gaar for det enkelte Hjem, Grundreglerne er ikke væsensforskellige. Naar et Hjem eller et Samfund har været udsat for store Vanskeligheder af økonomisk Natur, er der egentlig kun to gode Midler, naar man vil have Sagerne paa Plads igen og vil have Tabet oprettet, nemlig at spare og at arbejde. Hvad angaar Sparsommelighed, tør det vist siges, at vi sikkert langt fra har lært, hvad vi skal lære, det er just ikke Sparsommelighed, som er det fremtrædende i vort Samfund for Øjeblikket. Vi glædede os under Krigen ved, at vi begyndte at tilbagebetale vor Gæld til Udlandet, og der taltes om, at nu havde vi betalt de 1 000 Millioner Kr., vi skyldte Udlandet, men efter Krigen har vi i Virkeligheden atter skaffet os 1 000 Millioner Kroners Gæld til Udlandet, idet vi har indført langt mere, end vi har kunnet udføre, Overskudsindførselen har langt oversteget vor Produktionsudførsel. Det synes ikke, som om det ret er gaaet op for vort Samfund, at vi i Henseende til Forbrug udefra maa til at tage Skeen i en anden Haand, hvis vi ikke skal se vort Samfund mere og mere forarmes. Under Krigen var der mange, som mente, at de stigende Indskud i Sparekasserne var Udtryk for en stigende Velstand her i Landet. Jeg tror, at man saa for meget paa Indskuddene og deres Størrelse og mindre paa, hvorfra Indskuddene kom, og hvad der bevirkede, at der kunde indskydes saa

meget i Sparekasserne. En stor Del af disse Indskud i Sparekasser og Banker skyldes nemlig den Omstændighed, at mange har solgt ud af deres Varelager, at Landbruget f. Eks. har maattet reducere sine Besætninger. Naar nu Landbruget skal have sine Besætninger sat op til samme Højde som før Krigen og skal have sine Marker, som har lidt Gødnings-tab, forbedret paa ny, tror jeg, at mange af Indskuddene i Sparekasserne vil gaa tilbage igen. Det samme vil gælde for mange andre Næringsveje; naar Varelagrene skal op paa samme Højde som før Krigen, vil Pengene vende tilbage igen fra Banker og Sparekasser. Jeg tror imidlertid ikke, vi herinde fra kan gøre ret meget med Hensyn til at fremme Sparsommeligheden. Vort Folk maa lære selv at nemme denne Sparsommelighed, og det er ikke min Erfaring, at der herinde fra vises noget Eksempel, som særlig kan bibringe Folket den Opfattelse, at nu maa vi alle spare.

Det andet Hovedmiddel, jeg nævnede, nemlig Arbejdet, er lige saa nødvendigt for at faa Samfundet i den rette Gænge. For at faa Fremgang og Trivsel i det hele er der intet andet Middel, end at Samfundet maa producere og producere stærkt, saaledes at vi kan sende Varer til Udlandet og bruge dem som Byttemiddel. Kan vi ikke gøre det i tilstrækkelig Grad, synker Værdien af vor Valuta, og saa maa vi købe Udlandets Valuta til stigende Priser. Derigennem stiger Priserne paa alle de Ting, vi skal bruge. Derfor er enhver Formindskelse af Arbejdsydelsen her i Landet en umiddelbar Grund til, at alle Priser stiger mere og mere, og derfor maa man med Betænkelighed se hen til den Tilstand, som nu paa saa mange Omraader kommer frem i vort Samfund, idet der udbryster den ene Arbejdsstridighed efter den anden, Arbejdsstridigheder, som fremkaldes ved et Brud paa Arbejdsaftaler og Arbejdsoverenskomster. Jeg har set i et Blad, at der i den sidste Tid har været ikke mindre end 146 saadanne Brud paa Arbejdsoverenskomster eller ulovlige Strejker, som man kalder dem. Hvad der gør hele dette Forhold endnu mere betænkeligt, er den Omstændighed, at der ikke blot forekommer saa mange Tilfælde, men at samtidig de Organisationer, der hidtil har ledet Forhandlingerne om og Reguleringen af Arbejdsforholdene, ikke længere respekteres saaledes som tidligere. Det er en stor Skavank ved Tilstanden. En Aftale om Arbejde er lige saa vel en Kon-